

NOVÉ DOBRODRUŽSTVÍ KURTA AUSTINA A SPECIÁLNÍHO TÝMU NUMA®

CLIVE CUSSLER & GRAHAM BROWN

STOUPAJÍCÍ MOŘE

HLADINA OCEÁNŮ STOUPÁ DĚSIVÝM TEMPEM, TAK RYCHLÝM, ŽE JI NELZE
PŘIČÍST JEN TÁNÍ LEDOVCŮ. KURT AUSTIN A JEHO TÝM NEMAJÍ MNOHO
ČASU, JE OHROŽEN ŽIVOT MILIARDY LIDÍ...

Stoupající moře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler a Graham Brown

Stoupající moře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STOUPAJÍCÍ MOŘE

STOUPAJÍCÍ MOŘE

Román z archivů NUMA®

Clive Cussler
a Graham Brown

 P R E S S

Copyright © 2018 by Sandecker, RLLLP.
together with a statement to the effect that all rights are reserved by the Proprietor
By arrangement with
Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300
New York, NY 10118 USA.
Translation © Eva Kadlecová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3941-7
ISBN e-knihy 978-80-264-4040-6 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-4041-3 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-4039-0 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Postavy

JAPONSKO (HISTORIE)

Joširo Šimezu Samuraj zapojený do povstání proti šógunovi.

Kasimoto Šógun, feudální pán ovládající většinu středního Japonska.

Goro Masamune Nejslavnější mečíř v Japonsku, tvůrce Hondžó Masamune považovaného za nejdokonalejší japonský meč, jaký byl kdy vyroben.

Sengó Muramasa Údajný Masamuneho učedník, druhý nejvýznamnější zbrojír v dějinách, stvořitel Karmínové čepele.

ČÍNA

Wen Li Mocná šedá eminence čínské vlády a komunistické strany, bystrý stratég známý také jako Lao-ši nebo *učený Mistr*.

Walter Han Napůl Japonec, napůl Číňan, bohatý průmyslník, příležitostný zmocněnec Wena Li.

Gao-čin Hanův hlavní inženýr, expert na robotiku a výpočetní techniku.

Generál Čang Významný člen čínské tajné služby, ministr státní bezpečnosti.

NÁRODNÍ PODMOŘSKÁ A NÁMOŘNÍ AGENTURA

Rudi Gunn Zástupce ředitele NUMA, absolvent Námořní akademie.

James Sandecker Bývalý ředitel NUMA, nyní viceprezident USA.

Kurt Austin Vedoucí Oddělení zvláštních projektů NUMA, světově proslulý potápěč a odborník na záchranné práce, bývalý agent CIA.

Joe Zavala Kurtova pravá ruka, odborník na design a konstrukci strojů a vozidel, zkušený pilot helikoptér a amatérský boxer.

Paul Trout Vedoucí geolog NUMA, s výškou 203 cm nejvyšší člen Oddělení zvláštních projektů, manžel Gamay.

Gamay Troutová Mořská bioložka, Paulova manželka. Milovnice fitness a zkušená potápěčka.

Priya Kashmirová Víceoborová odbornice, měla pracovat v terénním týmu NUMA, než ji autonehoda upoutala na vozík; přidělena k projektu Stoupající moře.

Robert Henley Geolog NUMA, přidělen k práci na projektu Stoupající moře v Paulově nepřítomnosti.

JAPONSKO (SOUČASNOST)

Kenzo Fudžihara Samotářský vědec a bývalý geolog, nyní vůdce antitechnologické sekty, vyvinul metodu detekování Z-vln.

Akiko Kenzova asistentka, dříve napojená na podsvětí, dnes jeho osobní strážkyně.

Ogata Člen Kenzovy antitechnologické sekty.

Superintendent Nagano Vysoce postavený člen japonské federální policie, přidělen k Fudžiharově případu, odborník na Jakuzu a organizovaný zločin.

Uši-Oni Bývalý vrah z řad Jakuzu, nyní nájemný zabiják známý také jako Démon, vzdálený příbuzný a příležitostný spolupracovník Waltera Hana.

Hideki Kašimora Vysoce postavený boss Jakuzu a správce Sentó, ilegální herny a bojového klubu na předměstí Tokia.

KREV A OCEL

STŘEDNÍ JAPONSKO

ZIMA 1573

Dunění koňských kopyt vystřídalo řinčení mečů, když se dvě armády střetly na pláni japonské vysočiny.

Joširo Šimezu bojoval ze sedla svého koně s vyváženou kombinací síly a ladnosti. Otáčel se a sekal mečem, s dokonalou přesností ovládal svého oře i bez hakuša, ostruh. Ty samurajové nepoužívali.

Jošira oděného v pestře barevném brnění chránily široké nárameníky, těžké rukavice a přilbice zdobená býčími rohy. V ruce třímal lesklou katanu, která přetínala vzduch zachycujíc každý paprsek denního světla.

Jediným švihem zápěstí odzbrojil nejbližšího nepřítele. Následoval sek vedený od těla, který rozsekl meč dalšího protivníka vedví. Voják se dal na útěk a na Jošira se vrhl třetí soupeř s kopím. Špička ho zasáhla do žeber, ale šupinaté brnění skládané do záhybů zabránilo smrtelnému zranění. Joširo se otočil a zabil toho muže jediným sekem.

Výdobył si okamžik klidu a vykroužil na koni těsnou piruetu. Kůň chráněný brněním ve stejných barvách jako jeho pán se vzepjal na zadních a vyrazil kupředu.

Jeho opancéřovaná kopyta zasáhla dvojici dalších útočníků do obličejů a poslala je zkrvavená a potlučená k zemi. Potom kůň dopadl na třetího muže a rozdrtil ho, avšak nepřátelští vojáci se na ně teď hrnuli ze všech stran.

Joširo se podíval za sebe a zase zpátky. Pustil se do boje proti šógunovi, jehož vojsko však dorazilo v drtivém počtu. Bitva se odehrávala tak, jak se dalo předpokládat, a Joširo věděl, že čelí svému konci.

Odhodlaný vzít s sebou tolik nepřátel, kolik dokáže, se vrhl na nejbližší skupinu, ta se však stáhla v obranné formaci vztyčených štítů a dlouhých kopí. Joširo se rozjel cvalem k další formaci vojáků, ale také oni se mu schovali za les oštěpů.

Snad ho mají v úmyslu zajmout. Snad bude šógun chtít, aby spáchal seppuku před celým jeho dvorem. Takový konec ale Joširo nepřijme.

Pobízel koně na jednu stranu a potom na druhou. Vojáci se však s každým jeho pohybem stáhli. Joširo se zastavil. Neměl zájem nechat svého hřebce zbytečně zabít. Bylo to nádherné zvíře a jeho jediná výhoda.

„Bojujte!“ vykřikl otáčaje se od jedné obranné formace k druhé. „Bojujte se mnou, máte-li v sobě kus cti!“

Jeho pozornost vzbudilo zvířecí zachroptění. Někdo po něm vrhl kopí. Joširo v dokonalém reflexu bojovníka odrazil blížící se střelu, přetal dřevěné ratiště mečem tak, že ho odklonil a rozpůlil současně. Zbraň spadla neškodně na zem ve dvou kusech.

„Neútočit!“ ozval se hlas zpoza zástupu pěšáků. „Jeho hlava patří mně.“

Vojáci se na zvuk rozkazu narovnali a jejich kruh se na jedné straně otevřel, aby mezi ně mohl vstoupit jezdec.

Joširo okamžitě poznal jemnou hedvábnou čabragu, zlaté poprsníky brnění a okřídlenou přilbici. Šógun přišel konečně bojovat.

„Kasimoto!“ zvolal Joširo. „Nepomyslel bych si, že budeš mít odvalu zkřížit se mnou meče osobně.“

„Nedovolil bych nikomu jinému přemoci zrádce,“ odvětil Kasimoto a tasil vlastní meč, katanu podobnou Joširově, ale tmavší a s tlustší čepelí. „Jako feudální pán jsi mi přísahal oddanost. Tohle je vzpoura.“

„A ty jsi přísahal chránit lid, ne jej vraždit a krást jeho zemi.“

„Má moc je absolutní,“ zahřímá šógun. „Nad nimi i nad tebou. Nemohu ukrást, co je moje. Ale když budeš pěkně prosit, budu milosrdný.“

Šógun hvízdal a vojáci předvedli malou skupinku zajatců. Děti. Dva chlapci a dvě dívky. Šógunovi služebníci je donutili kleknout a stoupli si za ně s dýkami v rukou.

„Mám přes tisíc zajatců,“ pokračoval šógun. „A teď, když je ta tvoje chátra poražená, už nic nestojí mezi mnou a vesnicí. Pokud se vzdáš teď hned a vezmeš si život, zabiju jen polovinu vězňů a vesnici nechám stát. Ale budeš-li se mnou bojovat, pobiju je do posledního muže, ženy a dítěte a vesnici spálím na popel.“

Joširo věděl, že na něco takového dojde. Ale věděl také, že mnozí v šógunových řadách už byli sytí jeho brutalitou, protože tušili, že dříve nebo později dopadne i na ně. Právě to mu dodávalo jiskru naděje. Když dokáže zabít šóguna tady a teď, mohli by převážit ti moudřejší. A konečně by zavládl mír.

Joširo zvažoval své vyhlídky. Šógun byl prohnáný válečník, silný a velice zkušený, ale on i jeho kůň byli nedotčení krví, potem a hlínou. Bylo to už dávno, co musel šógun naposledy bojovat o život.

„Jak mi odpovíš?“

Joširo kopl koně do slabiny a vyrazil, třímaje nad hlavou svůj blyštící se meč.

Šógun zareagoval pomalu, ale přesto se mu podařilo útok na poslední chvíli odrazit. Pobídl svého koně dopředu a minul Jošira po levém boku.

Bojovníci si vyměnili strany, otočili se a vrhli se na sebe znovu. Tentokrát se uprostřed kruhu srazila obě obrněná zvířata. Oběma koním se nárazem podlomily nohy. Oba jezdci byli shozeni na zem.

Joširo vstal jako první a zaútočil smrtícím bodnutím.

Kasimoto útok odrazil a uskočil stranou, ale Joširo se otočil a sekl.

S každým střetem dvou mečů odletěly z čepelí jiskry. Šógun se stihl vzpamatovat a jeho úder vedený vzhůru strhl Joširovi přilbici a způsobil mu zející šrám na tváři. Odvetný úder Joširův připravil Kasimota o jeden z nárameníků.

Šógun plný vzteku a bolesti se na protivníka zuřivě vrhl se smrtící kombinací seků, bodnutí a klamavých úderů.

Joširo pod jeho náporem zavrával a málem ztratil rovnováhu. Pak se šógun vrhl po jeho hrdle sekem, který mu měl oddělit hlavu od těla, Joširovi se však zoufalým švihem rukou podařilo plochou stranou meče úder odklonit.

Taková rána by měla rozlámat jeho zbraň na několik nicotných úlomků, Joširova čepel se však jen prohnula a úderu odolala.

Joširo se v protiútoky napřáhl k šikmému seku, kterým zasáhl Kasimota do trupu. Čepel byla tak ostrá a úder vedený takovou silou, že meč pronikl malovaným ocelovým plátem i tvrzenou kůží a šógunovi ze žeber vytryskla krev.

Kolem shromáždění vojáci sborově zalapali po dechu. Kasimoto se chytil za bok a zavrával. Prohlížel si Jošira s výrazem nelíčeného úžasu. „Tvá čepel zůstává nedotčená a má zbroj je roztržená jako mokrý hadr. To může mít jen jediný důvod. Je pravda, co se říká. To ty jsi majitelem zbraně od velkého mečíře Masamuneho.“

Joširo zářící meč hrdě zvedl. „Tuto zbraň mi předal můj otec a jemu předtím jeho otec. Je to nejlepší čepel ze všech Mistrových děl. A nyní přivede ke konci tvůj ničemný život.“

Šógun si sňal helmici, aby se mohl nadechnout a lépe viděl. „Vskutku mocná zbraň,“ uznal. „Budu ji dobře opatrovat, až ji vytrhnu z tvé mrtvé ruky – můj meč je však větší než tvůj. Je to čepel, která žízni po krvi.“

Joširo katanu v šógunových rukách poznával. Bylo to dílo dalšího velkého japonského mečíře: Muramasy, žáka slavného Mistra.

Říkalo se, že oba zbrojíři žili v trpkém sváru a že Muramasa napustil své zbraně žárlivostí a temnou nenávistí, již pociťoval k tomu, kdo jej vyučil. Staly se zbraněmi dobývání, destrukce a smrti, zatímco Masamuneho meče sloužily k obhajobě spravedlivých a k nastolování míru.

Byly to jistě pouze legendy, ale na legendách bývá vždycky špetka pravdy.

„Svěř se tomu temnému ostří a přivede tě ke zkáze,“ varoval šóguna Joširo.

„Ne dříve, než mi přinese svou hlavu.“

Oba válečníci kroužili kolem sebe, oba zranění a popadající dech, oba se chystali na rozhodující střetnutí. Joširo kulhal a Kasimoto krvácel. Jeden z nich brzy padne.

Joširo věděl, že musí jednat rozhodně. Jestli v útoku selže, Kasimoto ho zabije. Jestli šóguna těžce zraní, šógun ve strachu ustoupí a nařídí svým mužům, aby se na Jošira sesypali jako vosy. A když se to stane, nedokáže ho zachránit ani velkolepá zbraň, kterou svírá v ruce.

Potřeboval mu zasadit bleskový úder. Úder, který šóguna okamžitě zabije.

Joširo s přehnaným kulháním zaujal klasický postoj samuraje: jedna noha vzadu, druhá vpředu, obě ruce na meči drženém u zadního boku.

„Vypadáš unaveně,“ poznamenal šógun.

„Vyzkoušej mě.“

Šógun zareagoval vlastním obranným postojem. Nehodlal mu skočit na vějičku.

Joširo musel jednat. Vrhł se dopředu s překvapivou rychlostí, až se kolem něj chlopně jeho vrstveného brnění rozprostřely jako křídla.

Když byl dost blízko, švihl katanou po šógunově krku, Kasimoto však jeho úder zablokoval obrněnou rukavicí a sekl vlastní čepelí.

Zařízla se Joširovi do paže. Bolest byla mučivá, ale Joširo ji ignoroval. Opsal celým tělem rychlý kruh a vrhl se do dalšího útoku.

Šógun pod jeho náporem zaklopýtal dozadu. Joširovo tělo ho zatlačilo doprava, zpátky doleva a potom znovu doprava. Nohy se mu třáslly. Dýchal trhavými vzdechy.

Přemožen útokem ztratil rovnováhu a náhodou upadl vedle jednoho ze svých mladých zajatců. Když se Joširo rozmáchl k smrtícímu úderu, šógun stáhl dítě přímo před sebe.

Joširův meč už se nedal zastavit, ale nezasáhl ani dítě, ani šógunovu hlavu. Pokračoval v letu, odskočil od šógunova kotníku a zabořil se špičkou do měkké rozšlapané zeminy.

Joširo trhl mečem, čepel však na krátký okamžik uvízla v hlíně. Ta chvíle Kasimotovi stačila. Odhodil dítě stranou a máchl po Joširovi s oběma rukama na jílci zbraně.

Čepel přetála Joširovi hrdlo a okamžitě ho usmrtila. Samurajovo bezhlavé tělo se svalilo na zem. Umírání však ještě nebyl konec.

Kasimoto se svým výpadem ocitl na nohou. Jakmile došlápl, kotník se mu podlomil v místě, kam ho zasáhla Joširova poslední rána. Klopýtl dopředu, natáhl ruce před sebe, aby zbrzdil svůj pád, a otočil tak špičku svého meče proti sobě.

Pronikla mu do hrudi v místech, kde mu Joširo rozsekl brnění, probodla mu srdce, vyjela ven zády a nechala ho viset nad zemí na délku jílce.

Kasimotova ústa se otevřela jako k výkřiku, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Ležel na zemi nabodnutý na svou vlastní zbraň, po jejímž zakřiveném ostří stékala jeho krev.

Tak skončila bitva, a s ní i celá válka.

Šógunovi muži byli unavení, vyčerpaní a teď i bez vládce. Od domova je dělily týdny cesty. Místo aby šli vypálit vesnici, posbírali své mrtvé a odešli. Lesknoucí se meč Masamuneho i zakrvácenou zbraň ukovanou uředníkem Muramasou odnesli s sebou.

Zvěsti o souboji se od toho dne šířily a rozkvétaly a brzy byly příkrášleny až na samou hranici lidské představivosti.

Joširova katana později proslula jako Hondžó Masamune, vrcholné dílo největšího mečíře Japonska. Říkalo se, že je nezníitelná, a přitom se dokáže v letu vzduchem ohnout téměř napůl. Jedna z legend tvrdila, že meč září zevnitř a vrhá takové světlo, že oslepuje nepřátele. Jiné prohlašovaly, že čepel je nabroušená tak dokonale, že když ji Joširo jen podržel před sebou, rozkrájela světlo na duhu a propůjčila tak bojovníkovi neviditelnost.

Ani šógunův temný meč však nezůstával příliš pozadu. Už od počátku měl být černý jako uhlí, ale ještě ztmavl a dostal narudlý nádech poté, co nasákl Kasimotovou krví. Začalo se mu říkat Karmínová čepel. Během staletí také jeho legenda stále rostla. Mnozí z těch, kdo se meče zmocnili, přišli k velkému bohatství a moci. A většina z nich také k tragickému konci.

Obě zbraně se po staletí předávaly ze samuraje na samuraje, z jednoho feudálního pána na druhého, až se pro japonský lid staly národním pokladem. Byly v držení mocných rodin, byly uctívány veřejností a vysoce ceněny, až zmizely beze stopy v chaosu na konci druhé světové války.

HADÍ ČELIST

VÝCHODOČÍNSKÉ MOŘE, DEVADESÁT MIL OD ŠANGHAJE
PŘED DVANÁCTI MĚSÍCI

Vodním rájem zvolna proploovala šedá ponorka. Shora pronikaly pod hladinu sluneční paprsky a mořské řasy povívaly v proudu. Kolem se proháněly ryby všech představitelných velikostí a tvarů. V dálce se v modrém nekonečnu zjevil zlověstný tmavý stín: obrovský, ale neškodný žralok s široce rozšklebenou tlamou, která cedila z vody drobné obláčky planktonu.

Doktor Čen se z velitelského místa v nosu ponorky podíval na úchvatné škále života, který se před ním odehrával.

„Blížíme se k Hadí čelisti,“ ozval se vedle něj ženský hlas.

Čen přijal informaci příkývnutím, ale neodtrhl zrak od venkovního světa. Na měsíc to bude jeho poslední setkání s přírodním světlem, a tak si ho chtěl ještě užít.

Ponorka přeplula porost mořských řas, který vzápětí ustoupil pásu korálů a následně kaňonu ve tvaru písmene V. Nejprve vypadal kaňon jen jako úzká štěrbinu, ale směrem do dálky se rozšiřoval a shora připomínal otevřenou tlamu.

Hadí čelist.

Jak pluli nad kaňonem, mořské dno začalo strmě klesat.

„Jdeme dolů,“ nařídil Čen.

Pilotka ponorky s nepřirozenou precizností přenastavila ovládací prvky a ponorka, naplněná převážně zásobami, se naklonila dopředu a sestoupila do příkřejšího kaňonu.

V hloubce pěti set stop přišli o všechno světlo. O devět set stop později se před nimi zase objevilo. Tentokrát však bylo umělé a vycházelo ze stavby ukotvené v boční stěně kaňonu.

Čen rozeznával malý obytný prostor a sadu doplňkových modulů seřazených pod ním. Klesaly až na samé dno kaňonu, kde se do země zavrtávala změt trubek a hadic.

„Věřím, že s přistáním si poradíte,“ řekl Čen.

„Jistě. Připravte se.“

Čen se poprvé otočil k pilotce, aby si ji prohlédl. Měla široké, mnohoříkající oči, hladkou pleť a švestkově zbarvené rty. Tvář to byla pěkná, ale návrháři k ní nepřidali žádné vlasy a místy byla zřetelně vidět mechanika jejího operačního ústrojí.

Viděl titanové kosti a leštěné převody v místech, kde se klouby paží napojovaly na trup; drobné hydraulické pumpičky a servomechanismy spolu se svazky drátů, které se táhly končetinami jako tepny, než mizely pod panely z bílého plastu tvarovanými tak, aby připomínaly lidské tělo.

Panely jí zakrývaly hrudník, pás a stehna. Podobné panely chránily také paže, ale končily u zápěstí. Její prsty byly čirým soustrojím: silné a precizní, vyrobené z nerezové oceli, s pogumovanými konečky pro snazší uchopování.

Jako inženýr se Čen obdivoval mechanice její podoby. A jako muž oceňoval ten pokus o lidskou krásu. Přitom se však podíval, proč jí dali tak pěkný obličej, hebký hlas a atraktivní zevnějšek, aniž by práci dotáhli až do konce. Nechali ji na půli cesty mezi člověkem a strojem.

Škoda, pomyslel si.

Obrátil se zpátky k okýnku. Ponorka se hladce přiblížila k přistávacímu okruhu, jemně na něj dosedla a připojila se k němu. Když bylo potvrzeno vodotěsné zakotvení, Čen neztrácel čas, vstal, popadl svůj batoh a odemkl vnitřní dveře ponorky. Pilotka nezareagovala ani se na něj nepodívala. Jen seděla bez hnutí a zírala přímo před sebe.

Ne, pomyslel si, není ani z poloviny člověk. Zdaleka ne.

Čen vstoupil do habitatu a minul další stroje pomalu se pohybující po housenkových pásech. *Vzdálení příbuzní pilotky ponorky, řekl si. Velmi vzdálení.*

Tyto stroje připomínaly spíše samohybné palety křížené s malým vysokozdvíhým vozíkem. Nyní vyloží zásoby a vybavení z ponorky a odvezou je do příslušného skladiště, to vše bez nutnosti příkazu od kohokoli na stanici.

Další automaty mezitím naloží ponorku rudou vytěženou z hluboké trhliny pod mořským dnem.

Jak jednoduchý výraz. *Ruda*. Ve skutečnosti se však tento materiál nepodobal ničemu, co kdy člověk doloval: byla to slitina vzlínající hluboko z nitra Země, odolnější než titan, avšak o třetinové hmotnosti a prochnutá dalšími jedinečnými vlastnostmi, kterými nedisponovala žádná jiná existující slitina ani polymer.

Čen i ostatní – a těch, kdo o ní věděli, bylo velice málo – přezdívali slitině Zlatá skála, zkráceně ZS. K její těžbě byl tajně vybudován tento hlubinný důl.

V zájmu nejvyššího utajení a maximální efektivity stanice bylo zařízení téměř kompletně automatizované. Pobýval tu vždy jen jeden člověk, který řídil práci více než dvou stovek robotických dělníků.

Byly tu stroje všech tvarů a velikostí. Několik málo jich mělo humanoidní formu, jako pilotka ponorky; jiným se říkalo mořské panny, protože kombinovaly ramena podobná lidským pažím s „hlavou“ kulovité kamery a pohonnou jednotkou v místech, kde by měl lidský plavec nohy.

Jiné stroje připomínaly klasické roboty určené na podvodní průzkumy a ještě další vypadaly jako těžké stroje na staveništi. Většina novějších modelů pracovala na mořském dně nebo přímo uvnitř hlubokého vrtu. Všechny fungovaly na baterie dobíjené z přepracovaného kompaktního jaderného reaktoru převzatého z čínské útočné ponorky, jenž byl umístěný v nejspodnějším modulu.

Při první návštěvě byl Čen ze stanice naprosto unešený. Prozkoumal tady každý kout, každou skulinu. Ještě druhý pobyt byl pro něj vzrušující. Teď už však jen zřídka opouštěl horní podlaží, jedinou část habitatu určenou výslovně pro lidi.

Dorazil do „kanceláře“, svého domova na příštích třicet dní. Uvnitř našel muže, kterého měl vystřídat: komandéra Hona Ji z lidového osvobozenického námořnictva.

Hon Ji už byl sbalený a čekal s vojenským pytlem opřeným vedle dveří.

„Vidím, že jsi připraven.“

„Budeš taky, až strávíš další měsíc na místě, kde si popovídáš jen s robotem.“

„Některé mi připadají zajímavé,“ poznamenal Čen. „Zvlášť pilotka naší ponorky. A taky někteří robo-potápěči mají působivé rysy. Slyšel jsem, že se pracuje na kompletní lidské replice, která nám má dělat společnost.“

Hon Ji zavtipkoval. „Když bude moc realistická, budeme se s ní za chvíli hádat, kdo uvaří večeři.“

Čen se s Honem zasmál, ale robotická společnost, která by vypadala jako člověk, by mu vůbec nevadila, tedy kdyby někdo dokázal odstranit ten strašidelný mrtvolný upřený pohled, který přicházel vždycky, když stroje přešly do režimu nečinnosti.

„Jaký máme status?“ vrátil se Čen k věci.

„Obávám se, že těžba stagnuje,“ informoval ho Hon Ji. „Je to ještě horší než minulý měsíc. Který, jak víš, byl horší než ten předchozí.“

„A ten předchozí,“ dodal s úšklebkem Čen. „S výtěžkem to začíná vypadat bledě.“

Hon Ji přikývl. „Vím, jakou má ta ruda cenu. Vím, co podle tebe a ostatních inženýrů dokáže, ale jestli nenajdeme lepší ložisko nebo efektivnější způsob, jak ji těžit, někdo z ministerstva skončí za rozházení tolika peněz před soudem.“

Tím si Čen nebyl tak jistý. Finanční zdroje ministerstva byly nekonečné. A v tomto případě se spřáhlo s miliardářem, který vyvíjel roboty. Čen proto pochyboval, že některá z těch dvou stran kdy skončí na mizině, ale přesto, když se podíval na údaje na počítačové konzoli, byl překvapen, jak málo Zlaté skály bylo zpracováno. „Sto kilo? To je vážně všechno?“

„Tahle žíla skončila,“ pokrčil rameny Hon Ji. „Ale nemyslím, že mám chuť to vykládat našim šéfům.“

V interkomu zapraskalo. Promluvil z něj lidsky znějící hlas, tentokrát mužský. „Hlášení TL-1. Hlubokovodní injektory připraveny. Harmonické rezonátory nabyty. Dosah Z minus jedno sto třicet.“

Hluboko pod stanicí se jiné roboty připravovaly na další fázi důlní operace. Jak se zdálo podle hlášení, cílem byla až ta nejspodnější část pukliny.

Čen se podíval na Hona Ji. „Pustil ses do hloubky.“

„Zemní sonar naznačuje, že jediná zbývající rudná žíla vede přímo dolů. Jestli má operace pokračovat, musíme vytěžit ji. Jediná další možnost je s těžbou skončit.“

Čen si nebyl jistý, jestli je to dobrý nápad. Těžba v příliš velké hloubce s sebou nesla dobře známá rizika.

„Mám dát povel?“ zeptal se Hon Ji. „Nebo se té pocty chceš ujmout ty?“

Čen vztyčil dlaně. „Rozhodně ne. Je to tvůj příkaz.“

Hon Ji stiskl tlačítko interkomu a vyslovil příkaz specifickým způsobem, který je učili pro komunikaci s roboty. „Pokračujte podle plánu. Primární cíl: maximalizovat výnos a rychlost těžby. Pokračujte v operaci, dokud výtěžek neklesne pod jednu unci na tunu, nebude-li nařízeno jinak.“

„Rozumím,“ odpověděl TL-1.

O několik vteřin později zaplnil stanici vzdálený hukot. Byl to doprovodný efekt těžby; během probíhající operace byl tak nepřetržitý, že Čen věděl, že na něj dokáže zapomenout i na několik dní a vzpomene si, až když se stroje zastaví kvůli údržbě, přehodnocení procesů nebo výměně baterií.

„Stanice je tvá,“ konstatoval Hon Ji a podal mu velitelské klíče a tablet.

„Užij si cestu nahoru,“ odpověděl Čen. „Když jsem tam byl naposledy, svítilo slunce.“

Hon Ji se při představě sluníčka zazubil, popadl svůj pytel s věcmi a pospíchal ke dveřím. „Tak zase za měsíc.“

Čen zůstal sám. Ihned se začal rozhlížet po nějaké činnosti. Samozřejmě ho čekaly spousty hlášení a papírování, které musel projít – na tyhle práce ještě roboti nesestrojili –, ale na to všechno bude času dost a neměl zájem se do monotónní práce nějak hnát.

Položil tablet na stůl a došel k akváriu. Plavalo v něm několik druhů zlatých rybek: karasové, závojnátky i jedna lví hlava. Hon Ji navrhol, aby si pořídili bojovnici pestrá a umístili ji do samostatného akvária, protože bojovnice se s ostatními rybami nesnesou; ale Čen mu to rozmluvil. Samoty bylo tady dole už tak dost.

Hleděl přes sklo na rybky a všiml si, že zběsile poletují po nádrži. Vždycky byly takhle rozčilené, když se po nějaké době začalo znovu s těžbou. Aby je uklidnil, zatřepal Čen nádobkou s krmivem a trochu ho nasypal do vody. Sotva se vločky dotkly hladiny, rybky je spěchaly na hladinu sezobnout.

Čen se neubráníl úsměvu nad tou ironií. Nádrž v nádrži. Jedna udržovala naživu ryby v prostředí, kde dominoval vzduch, a druhá umožňovala přežít jemu a Honovi Ji v hlubinách moře. Ani jedna ze skupin nemohla dělat nic jiného než koukat z okna a jíst. Jestli to takhle půjde dál, vynoří se za měsíc nad hladinu o pět kilo těžší.

Čen nasypal do akvária další krmivo, ale rybky náhle přestaly jíst a zničehonic znehybněly. Všechny přesně ve stejný okamžik. Čen nic takového ještě neviděl.

Pak začaly klesat ke dnu. Jejich ploutve se nepohybovaly, žábry byly ploché. Jako by je něco omráčilo nebo omámilo.

Zaťukal na sklo. V tu chvíli začaly rybky opět prudce proplovat nádrží od jednoho konce k druhému. Čišel z nich dojem paniky. Několik jich narazilo

do skleněné stěny jako včely, co chtějí proletět oknem. Jedna doplula na dno akvária a snažila se zahrabat do písku.

Potom se před Čenovým vytrženým očima objevily na hladině akvária drobné vlnky a písek na dně začal nadskakovat. Spolu s ním se začaly otrásat i stěny celého habitatu.

Ustoupil. Vibrace probíhající těžby znatelně zesilovaly. Byly hlasitější, než by měly být. Hlasitější, než kdy dříve slyšel. Rozvibrovaly se i knihy a dekorativní kusy korálů na policích. Akvárium spadlo a rozbilo se mu pod nohama.

Stiskl tlačítko interkomu. „TL-1,“ oslovil robotického operátora. „Okamžitě ukončit těžební operaci.“

TL-1 odpověděl ihned a zcela klidně. „Vaši autorizaci, prosím.“

„Tady doktor Čen.“

„Kód příkazu nebyl rozpoznán,“ oznámil robot. „Vyžadována autorizace.“

Čen si v tu chvíli uvědomil, že roboti čekají na hlas Hona Ji. Ještě se nepřihlásil k počítači, aby nahradil Honovu autorizaci tou svou.

Popadl tablet a začal zuřivě ťukat do displeje. Zatímco psal, rozlehlo se po stanici hluboké burácení, jako když o sebe dřou valící se balvany. Hukot zesiloval a přibližoval se děsivou rychlostí, až do stanice něco narazilo.

Čena odhodil náraz na podlahu a udeřil s ním o stěnu. Všechno bylo rázem vzhůru nohama. Prasklým svarem v kovu pronikl dovnitř proud vody, který ho zasáhl silou několika požárních hadic. Lámal kosti a trhal maso a drtil tělo o stěnu stejně snadno jako rozjetý kamion.

Modul se během několika vteřin naplnil vodou, ale Čen byl mrtvý dávno předtím, než by se stihl utopit.

Před habitatem se ponorka právě odpojila od stanice, když začaly otřesy.

Hon Ji slyšel hukot přes stěny ponorky. Viděl destrukci přicházející shora, když se na pozadí pracovních světel začaly řídit obrovské pláty horniny. Ve stejnou chvíli explodovaly vzhůru ze dna mračna sedimentu.

„Jeď,“ nařídil pilotce. „Ať už jsme odtud.“

Pilotka zareagovala s mechanickou přesností, ale beze spěchu.

Lavina zasáhla nejvyšší patro stanice a odřízla ho od zbytku stavby. Náraz uvolnil smršť troskek, které se sesypaly na ponorku.

Místo aby Hon Ji čekal, až robot rozezná smrtelné nebezpečí, které nedokázal vnímat, natáhl se a chopil se ovládní sám. Pokusil se postrčit páku na plný výkon, ale ruka robota držela jako přikovaná.

„Opust' řízení.“

Robot pustil ovládací prvky a apaticky se opřel do sedačky. Hon Ji strhl páku a otevřením ventilu vyprázdnil balastní nádrže. Ponorka zrychlila a začala stoupat.

„No tak,“ sténal netrpělivě, „jed!“

Ponorka poskočila dopředu. Vnější trupu zasáhla lavina kamínek jako krupobití. Do krytu udeřil kámen velký jako pěst a objevily se první praskliny. Další velké kameny zasáhly střechu a prohnuly kryt vrtule.

Hon Ji se snažil vzdálit ponorku od největšího nebezpečí, ale s prohnutým krytem lodního šroubu z ní nedokázal dostat sílu potřebnou k přímému pohybu. Ponorka se během zrychlování otočila a zamířila rovnou zpátky na to nejhorší možné místo.

„To ne!“ vykřikl.

Další vlna padající sutě zasáhla ponorku plnou silou. Kryt kokpitu se roztránil. Další balvan zmačkal trup jako prázdnou plechovku, lavina trosek strhla ponorku s sebou a zanedlouho s ní udeřila o dno Hadí čelisti.

1

PŘEDMĚSTÍ PEKINGU O MĚSÍC POZDĚJI

Na první pohled vypadala scéna jako z venkovské idylky – dva starší pánové sedící v parku, shrbení nad strategickou stolní hrou. Avšak park se všemi svými stromy a keři a rybníčky s černou vodou byl ve skutečnosti soukromou zahradou druhého nejmocnějšího muže čínské vlády. Pečlivě upravená zahrada skrývala sledovací kamery, rozkvetlé plazivky v dálce halily čtyřmetrovou zeď. Zeď opatřenou senzory, zakončenou žiletkovým drátem a sledovanou ozbrojenými strážemi pro případ, že by byl někdo tak bláhový a příliš se k ní přiblížil.

Za zdí se rozkládal Peking, frenetický, přelidněný, chaotický. Uvnitř se skrývalo klidné útočiště.

Walter Han tu byl hostem už mnohokrát. Ještě nikdy tu však nepobyl tak dlouho a v takovém tichu mezi ním a jeho mentorem. Nebylo mezi nimi slov, a tak byl nucen se soustředit na herní desku, šachovnici o devatenácti krát devatenácti polích, částečně zaplněnou černými a bílými kameny.

Hráli starobyrou asijskou hru, starší než šachy a nesrovnatelně složitější. V Číně se jí říkalo Wej-čchi, v Japonsku byla známá jako Igo a v Koreji jako Baduk. Západané jí říkali prostě Go.

Han vycítil příležitost, vytáhl z misky po straně stolku malý bílý kámen a položil ho na místo. Spokojený se svým tahem se zaklonil a obdivoval zahradu. „Kdykoli sem přijdu, nestačím žasnout nad tím, že jsme pořád ve městě.“

Hanovi se blížila padesátka. Byl vyšší než většina čínských mužů, ale také štíhlý a šlachovitý, dalo by se říct až vyčouhlý. Narodil se v Hongkongu čínskému otci a japonské matce a dostal západní jméno, aby pro něj bylo jednodušší

obchodovat s evropskými a americkými společnostmi, které tuto ostrovní výspu tak milovaly.

V době Hanova narození už jeho otec provozoval malou firmu zabývající se elektronikou. Na rozdíl od mnoha jiných v Hongkongu se Hanův otec rozhodl spojit s pevninskou vládou, místo aby vedl věčný marný boj o nezávislost. Tohle rozhodnutí se mu vyplatilo. V době, kdy odešli Britové, už byli Hanovi rodinou milionářů. A v následujících desetiletích vybudovali Han a jeho otec největší konglomerát Číny: ITI – Industrial Technology, Inc.

Posledních deset let po otcově smrti řídil Han společnost sám. Blízká pouta s pekingskou vládou nejenže udržoval, ale také rozšiřoval. Našli se tací, a nebylo jich málo, kteří ho považovali za pátý pilíř čínské vlády. Jeho jmění, moc a prestiž z něj činily sílu, s níž je třeba počítat. Avšak člověku, který teď seděl proti němu, byl stále podřízen.

„Místo k samotě je nezbytnost. Jinak člověk přes ten hluk nemůže ani přemýšlet.“ Od Wena Li, drobného muže s několika chomáčky bílých vlasů po stranách hlavy, ta slova zněla jako poezie. Měl skvrnitou kůži a lehce pokleslou pravou polovinu obličeje.

Jako stratég zažil Wen vůdce strany v průběhu šedesáti let zmatků. Za tu dobu byl vojákem, státníkem i stratégem. Říkalo se o něm, že osobně nařídil násilné potlačení protestů na náměstí Nebeského klidu a následně přivedl Čínu na cestu kapitalismu, aniž by bylo třeba upustit od vlády jedné strany.

Ve straně měl hned několik funkcí, ale ještě působivější byl jeho titul neoficiální. Říkali mu Lao-ši, tedy doslova *starý člověk velkých schopností*, ve Wenově případě to však byl ekvivalent výrazu *učený Mistr*.

Wen udělal na desce další tah a umístil malý černý kámen vedle jednoho z Hanových bílých, čímž ho v podstatě odřízl od ostatních Hanových kamenů. „Přicházíš ke mně s těžkým srdcem,“ pronesl. „To je to opravdu tak zlé?“

Han se svou zprávou čekal na vhodnou příležitost. Teď už nemohl dál váhat. „Bohužel ano. Průzkum naleziště je dokončen a potvrdil naše nejhorší obavy. Lavina poškodila většinu externích modulů, zasypala části kaňonu a pokryla celou Hadí čelist sutí. Reaktor zůstal nepoškozený, ale v projektu nelze pokračovat bez masivního úsilí a finančních výdajů.“

„Kolik?“

Han už znal čísla z paměti. „Odstranění sutí by stálo sto miliard jüanů. Obnovení provozu a přestavba stanice... dalších aspoň pět set miliard.“

Časový rámec bude velmi dlouhý. Zvlášť jestli chceme zachovat utajení celé operace.“

„Chceme,“ řekl Wen.

„V tom případě je třeba počítat se třemi roky, než začne důl znovu fungovat.“

„Tři roky,“ zopakoval Wen.

Starý pán se zahloubaně zaklonil do opěradla.

„Nejméně tři roky,“ dodal Han.

Wen se probral ze zamyšlení. „Kolik rudy důl produkoval v době nehody?“

„Méně než půl tuny za měsíc. A pořád jí ubývalo.“

„Byla nějaká naděje, že se výnosy ještě zvýší?“

„Velmi malá.“

Wen si nespokojeně odfrkl. „Proč bychom v tom případě investovali další stamiliardy a marnili tolik času na vrtání dalších děr do mořského dna? Proč bychom o tom měli vůbec uvažovat?“

Han se nadechl. Očekával, že se Wen postaví na jeho stranu. Koneckonců právě starý pán byl od samého začátku hlavním zastáncem tajné důlní operace. Okamžitě pochopil, jakou má slitina strategickou hodnotu.

„Protože tahle *ruda* se nedá docenit ani v jüanech, ani v čase,“ vysvětlil. „Jak víte, Zlatá skála se nepodobá ničemu, co kdy tenhle svět spatřil. Je to živoucí metamateriál. Pětkrát odolnější než titan, schopný dokázat věci, jakým se nevyrovná žádný jiný materiál získaný na téhle planetě nebo vyrobený v laboratoři. S ním můžeme vyrobit generaci letadel, lodí a střel, které budou prakticky nezničitelné. Nehledě na tisíc dalších využití, která si představují naši inženýři. A tenhle důl – náš důl – je jediné místo na zeměkouli, kde byl tento materiál kdy nalezen. To přece víte. Náklady jsou irelevantní. Musíme důl obnovit.“

Starý pán se na něj podíval výhruzně a Han se lekl, jestli snad přece jen nezašel příliš daleko.

„Nepoučuj mě o tom, co musíme udělat,“ zavrčel Wen.

Han se mu lehce poklonil. „Omlouvám se, Lao-ši.“

Wen odvrátil pohled od Hana a zaměřil pozornost opět na hru. „Z jedné strany máš pravdu,“ prohlásil a umístil další černý hrací kámen. „Ta ruda, jak ji lehkovážně nazýváme, je klíčem k budoucnosti. Jako bronz po mědi a železo po bronz. Dějiny byly vždycky o tom, kdo měl nejostřejší a nejsilnější meč, nejlehčí a nejdolnější brnění. Země, která bude vládnout Zlatou skálou, se stane

nezranitelnou. Ale mylíš se v tom, že bychom měli kopat v té samé vyčerpané lokalitě.“

Han naklonil hlavu ke straně. „Ale žádná jiná naleziště nejsou.“

„Jen je zatím nikdo nenašel,“ opravil ho Wen.

„Se vši úctou, Lao-ši, naši lidé prohledávají svět už mnoho let. Nikde jinde jsme nenašli ani stopy té slitiny. V Africe, v Jižní Americe ani na Středním východě. Na našem území ani na sopečných ostrovech v jižním Pacifiku. Nikde, kde bychom je mohli očekávat. Nabrali jsme deset tisíc jádrových vzorků z hlubin moře a nenašli nic jiného než tenhle jediný zdroj.“

„To je pravda,“ přisvědčil Wen. „Nicméně dostaly se ke mně informace o tom, že by další ložisko mohlo existovat, a mnohem blíž, než by tě napadlo.“ Ukázal na herní desku. „Prosím, jsi na tahu.“

Han se podíval na desku. Bylo pro něj těžké soustředit se na hru, když ve vzduchu visela taková informace. Přesto mu jediný pohled prozradil, že jeho barva je v nebezpečné situaci. Bílé kameny začínaly být obklíčeny. Každý jeho další tah by Wena dostal jen do výhodnější pozice. Musel se spolehnout na naději, že starý Mistr udělá chybu. „Vynechám tah,“ řekl proto.

Wen přikývl. „To je tvé právo.“

„Prosím, můj příteli. Povězte mi, kde je to další ložisko?“

Wen zaváhal, chvilku převaloval hladký kámen v prstech, než jej umístil na herní desku. „Někde na ostrově Honšú.“

Hanovi chvilku trvalo, než tu informaci zpracoval. „V Japonsku? Na hlavním ostrově?“

„Možná v pobřežních vodách,“ odtušil Wen. „Ale s největší pravděpodobností přímo na ostrově. A jestli se nemýlím, velmi blízko povrchu.“

Han cítil, jak mu ta slova pronesená zcela bez emocí vyrazila dech. „A jak tohle vůbec víte? A co je důležitější, k čemu nám to vlastně je? I kdybychom to našli, nemůžeme tam těžit, aniž by se o nás dozvěděli. A když to zkusíme a oni nás objeví, docílíme tím jen toho, že na existenci rudy upozorníme Japonce. A to znamená, že se k ní dostanou i Američani. Předáme přesně tu věc, kterou potřebujeme ovládnout sami, rovnou do rukou nepříteli.“

„Přesně tak,“ souhlasil Wen. „A právě z toho důvodu si tu informaci musíme nejprve pořádně prověřit.“

„V tom případě jsme v dost bezvýchodné situaci,“ prohlásil Han.

„Opravdu?“

Wen sáhl do misky a vyndal z ní hrstku černých hracích kamenů. „Pověz mi,“ řekl, „co je cílem této hry?“

Han se snažil neprojevit svou rostoucí frustraci. Už si zvykl, že Lao-ši šíří svou moudrost jedinečnými metodami, a poznal, že tohle je jedna z těch chvil, ale nedokázal z toho mít radost. „Cílem hry je obklíčit protivníka, zbavit ho tím svobody, a tedy i života.“

„Přesně tak,“ přikývl Wen. „A který národ má ty největší hráče?“

„Čína,“ nezaváhal Han. „My jsme tu hru koneckonců vymysleli.“

„Ne,“ umístil Wen na desku další černý kámen. „To není moudrost, to je ego.“

„Když ne my, tak jedině Japonci.“

Wen znovu zavrtěl hlavou, Han vynechal tah a starý pán umístil další černý kámen.

Han se zamračil. Prohrával hru. I diskusi. Vynechal další tah. „Mnoho slavných hráčů je také v Koreji,“ řekl nakonec hlasem, z něž byl znát nádech zoufalství.

„Američani,“ opravil ho Wen. „To oni jsou nejlepší hráči, které tato hra kdy poznala. Projevili v ní víc preciznosti a brilance než kterýkoli jiný národ na Zemi.“

Han odolal pokušení se ušklíbnout. „Jste si jistý? Mě nenapadá jediný americký mistr.“

„Protože se díváš na špatnou hrací desku,“ odpověděl Wen. „Podívej se ještě jednou a představ si, že je to mapa.“

Důkladně zmatený Han si znovu prohlédl hrací desku. Povšiml si matné podoby mezi ní a mapou světa. Ne se západní mapou, kde byla uprostřed Severní Amerika, ale s tou asijskou, v jejímž středu byla Čína.

Jeho šik bílých kamenů uprostřed byla Čína. Černé kameny, které se kolem ní uzavíraly z obou stran, mohly představovat Evropu a Severní Ameriku.

Než stihl svou myšlenku vyslovit, Lao-ši pokračoval v přednášce. „Mají vojska v Evropě,“ pravil a umístil další černý kámen. „Ovládají Atlantik, Středomoří a Indický oceán. Mají základny na Středním východě, mají vojáky na území bývalého Sovětského svazu. Vypouštějí letadla a lodě z ostrovů po celém Pacifiku.“

Wen už dávno nehrál hru; vypaloval svou lekci do Walterovy mysli, jmenoval jedno americké aktivum po druhém a každé z nich znázornil dalším kamenem. „Havaj, Austrálie, Nový Zéland,“ pojmenoval další tři. „Korea, Filipíny a Formosa – oni jí říkají Tchaj-wan – a samozřejmě... Japonsko.“

Jakmile položil na desku poslední kámen, bílé kameny zastupující Čínu zůstaly zcela obklíčené.

Wen řekl, co chtěl. Zvedl zrak. Pronikavost jeho pohledu okamžitě zahna-la jakékoli pomyslení na stařeckou chatrnost. „Američané ze svého ostrovního kontinentu obklíčili celý svět. Náš svět.“

Hanovu sebejistotu vystřídalo bodnutí pocitu trapnosti. „Rozumím. Ale co s tím můžeme dělat?“

Wen ukázal na desku. „Který kámen bys odstranil?“

Han si znovu prohlédl kameny. Byl to ten poslední kámen, na němž záleželo nejvíc. Ten, který uzavřel kruh a zajistil, že bílá strana – Čína – zemře. „Tenhle,“ prohlásil a sesunul kámen z desky. „Japonsko.“

„A tak to musí být,“ pravil Mistr.

Hana jako větrná smršť zasáhl nesmírný význam jeho návrhu. Rozbušilo se mu srdce. „Snad neuvažujete o vojenské akci?“

„Jistěže ne,“ odpověděl Wen. „Ale kdyby Japonsko změnilo barvu z černé na bílou – kdyby se místo Ameriky stalo spojencem Číny –, mapa by se okamžitě překreslila. Nejenže bychom mohli začít odbourávat americkou dominanci, ale také bychom mohli svobodně těžit veškerou Zlatou skálu, jejíž existence je na tomto světě známa.“

„Ale bylo by to vůbec možné?“ pochyboval Han. „Dělí nás staletí nepřátelství. Válečné zločiny a spory o území.“

„Plán už je v chodu,“ odpověděl Wen. „Plán, k jehož dokončení máš právě ty jedinečnou kvalifikaci.“

„Protože jsem napůl Japonec.“

„Ano,“ přitakal Wen, „ale je tu i další důvod: korporace, které ovládáš, a různé technologie, kterými disponují tvoji inženýři.“

Han poslouchal ta tajemná slova a přemýšlel, k čemu přesně Wen směřuje. Věděl, že se detaily dozví pouze v případě, že se zaváže ke spolupráci. „Udělám, co budu moci,“ oznámil proto. „Cokoli budete potřebovat.“

„Dobře,“ přikývl Wen. „Mimo jiné bude úkol vyžadovat další stroje. Automaty, které dovedou napodobit lidské chování. Ministerstvo tvé projekty v této oblasti financuje už celé roky. Teď je třeba, abys předvedl výsledky. Dokážeš vyrobit dokonalého robota? Musí být nerozeznatelný od toho, koho bude představovat.“

Han se usmál. Měl vždycky podezření, že ty bílé šeky byly součástí nějaké strategie. Lao-ši musel na tomhle svém plánu pracovat už roky. „Jsme velice blízko.“

„Dobře,“ řekl Wen. Sebral z desky kameny a uložil je do příslušných mističek. „Má sekretářka ti na odchodu předá složku. Všechny pokyny najdeš uvnitř. Tvá první schůzka bude v Nagasaki. Pracuje se na plánu postavit tam nový podnik a Pávilon přátelství na oslavu nových svazků. Továrna bude tvoje. Bude to tvá základna pro další operace.“

Han, náhle plný energie, odhodlaně vstal. „A co když se do toho začnou plést Američani?“

„Ti o tomhle nic neví,“ zavrtěl hlavou Wen. „Ale tahle hra není pro zbabělce. Nakonec bude jedné ze stran odepřena svoboda a s ní i život. Jestli se nás Američani pokusí zastavit, dohlédneš, aby se jim to nepodařilo.“

2

GRÓNSKO O JEDENÁCT MĚSÍCŮ POZDĚJI

Ledový příkrov Navik byl osamělé a pusté místo. Neúrodné, holé, ploché a beze stromů, zahalené v mlze a zalité jen bledým světlem. I v pravé poledne viselo slunce těsně nad obzorem.

Krajinou se plahočily dvě postavy. Obě byly navlečené do červených zateplených oděvů, které vnašely do monotónního světa nečekaný barevný šok.

„Já nechápu, proč se obtěžujeme pátráním tak daleko na severu,“ zavolala menší ze dvou postav. Z kapuce lemované kožešinou jí vyčuhovaly pramínky světlých vlasů a mluvila se severským přízvukem. „Všechno, co potřebujeme, víme už z ostatních šetření.“

Větší z postav si stáhla kapuci, sňala z očí brýle a odhalila tak větrem ošlehanou tvář a hluboké, duhově modré oči. Kurtu Austinovi bylo něco přes třicet, ale vypadal starší. Vějířky vrásek v koutcích očí a zbrázděné čelo vypovídaly o tom, že nestrávil život v klimatizované kanceláři, nýbrž mezi přírodními živly. Stříbrná barva vlasů mu propůjčovala vzhled moudré elegance a jeho tvář pokrýval měsíční porost vousů. „Protože si potřebuju být jistý, než předám vládě zprávu, které nebude chtít věřit.“

Také žena si stáhla kapuci a brýle. Ledově modré oči, rozpraskané růžové rty a středně dlouhé slámově světlé vlasy potvrzovaly její severský původ. Sešpulila rty a povytáhla obočí. „Sedm hodnot ze sedmi různých ledovců ti nepřipadá jako dostatečný důkaz?“

Její křestní jméno bylo Vala; příjmení tvořené dlouhou řadou souhlásek, přehlásek a dalších písmen shledal Kurt absolutně nevyslovitelným. Byla to norská

geoložka, jejíž pomoc a znalosti pro něj byly nedocenitelné, zvláště tady na vrcholku světa.

„Kéž by jich bylo jen sedm,“ odpověděl Kurt. „Za posledních šest měsíců jsem byl na třiceti ledovcích. A můj závěr, jestli má být k užítku, bude vyžadovat perfektní podklady. To znamená žádné mezery, žádná chybějící data.“

Povzdychla si. „Takže proto musíme létat helikoptérou, abychom se dostali na stanici. A když se začnou stahovat mračna, přistaneme a dál jdeme pěšky. Fajn. Ale co nepochopím, je ta tvoje posedlost. Ta naléhavost. Objevili jsme přesně to, co jsme čekali, že objevíme. Zatím se všechno ukázalo být, ehm,“ odmlčela se a hledala to správné slovo, „prima,“ vyslovila nakonec výraz, který poslední dobou říkala až příliš často.

„A to je ten problém,“ přikývl Kurt. „Protože by nic nemělo být prima.“

Neměl oprávnění jí to dál vysvětlovat. A na řeči stejně neměli čas. Nasadil si brýle. „Musíme pokračovat. Blíží se bouře. Potřebujeme najít stanici, získat data a vypadnout odtud, nebo si budeme muset postavit iglú a vzájemně se zahřívat až do jara.“

„Napadají mě horší způsoby, jak strávit zimu,“ zazubila se. „Až na to, že nemáme nic k jídlu.“

Kurt znovu zkontroloval směr a pokračoval v chůzi.

První známkou, že se blíží k cíli, byla řádka solárních panelů, které se černě leskly na nekonečné bílé planině. Byly to panely navržené NASA k použití do těch nejzapadlejších končin světa a měly cenu milionů dolarů za čtvereční stopu, ale automatizovaná stanice spotřebovala neuvěřitelné množství energie a k vyprodukování elektřiny, kterou dokázaly zajistit tyto čtyři malé panely, by byly jinak zapotřebí celé akry standardních solárních článků.

Od solární baterie pokračovali podél elektrického vedení k podezřele vyhlížející bílé kupoli. Byla umístěná v mírné proláclině v jinak zcela ploché krajině.

Když Kurt očistil navátý sníh, objevila se kovová deska s nápisem NUMA.

„Národní podmořská a námořní agentura,“ přečetla Vala. „Nikdy nepochopím tu americkou posedlost štítkováním vybavení do poslední součástky.“

Kurt se zasmál. „Nikdy nevíš, kdy někdo půjde kolem a ukradne ti šroubky.“

„Tady?“

„Asi ne,“ připustil. „Ale když deset milionů dolarů vybavení najednou zůstane bez signálu... no, člověka to napadne.“

Kurt oškrábal z automatizovaných modulů další sníh a námrazu. Evidentně je nikdo neukradl, ale stejně zjevně s nimi bylo něco v nepořádku. Měly být rovné, ale přitom byly nakloněné v podivném úhlu. „Vypadá to, že z prvního modulu sjel led a odřízl anténu. Není divu, že se odtud neodesílala data.“

Rozeplnul jednu z mnoha kapes své bundy a vytáhl ruční počítač. Vypadal jako velký mobilní telefon, ale byl očividně určený do drsných zimních podmínek. Kurt ho kabelem propojil s datovým portem centrálního modulu.

„Centrální procesor je nepoškozený,“ oznámil. „Ale zabere pár minut, než se stáhnou všechna data.“

Zatímco čekal, Vala došla k čelní straně stanice. „Vrták funguje.“

Stanice využívala tepelný senzor, který se zavrtával do ledovce tak dlouho, dokud nenarazil na tekoucí vodu. Potom na základě hloubky, teploty a rychlosti vody určoval, k jak rozsáhlému tání ledovce dochází.

Informace potřebovali k ověření nové teorie, která tvrdila, že světové ledovce nejenže ubývají od jižních konců, ale navíc odtávají zevnitř.

Kurt sledoval, jak se ukazatel stahování na počítači blíží k dokončení. „Jaká je hloubka tepelné sondy?“

„Jedenáct set stop,“ odpověděla Vala. „A vypadá to –“

Vtom sebou led pod jejich nohama trhl a Valin hlas zanikl v hrozivém zaprašnění. Kurt se zapřel nohama do země, modul před ním se svezl doprava a naklonil o dalších dvacet stupňů. Instinktivně odskočil a rozhlížel se po okolním povrchu. Vala na druhém konci monitorovací stanice zaječela.

Kurt oběhl modul a vydal se k ní. Přímo pod stanicí se rozevírala obrovská puklina, jejíž sráz sahal do hloubky nejméně šedesáti metrů. Jediné, co jednotku – a norskou vědkyni, která se k ní tiskla – udržovalo na místě, byly vnější kotvy umístěné daleko po stranách.

Kurt udělal krok a sníh pod nohama mu začal ujíždět.

„Trhlina!“ vykřikla Vala.

Kurt ji viděl. Strhl si z opasku cepín a vší silou se rozmáchl. Wolframová špička se zaryla hluboko do podkladu a poskytla mu aspoň nějakou rovnováhu. Chytil se cepínu, potom popruhu na jeho konci, udělal riskantní krok k Vale, popadl ji za kapuci zateplené bundy a trhl.

Přeskočila k němu, chytila se ho za paži a přelezla přes jeho tělo na pevnou zem. Sotva se vyškřábala na nohy, udělala přesně to, co by udělal každý rozumný člověk: rozběhla se směrem od rozšiřující se ledovcové trhliny.

Kurt měl nutkání udělat totéž, ale nevělekl se tak daleko, aby tu ta data nechal. Vrávoravě vstal, vytrhl cepín z ledu a spěchal zpátky k počítači, který teď visel za kabel z datového portu.

Stanice se znovu posunula, protože dvě z kotev, které ji držely na místě, se uvolnily a jejich napnutá lana ustřelila do sněhu jako biče.

Kurt se příkrčil před letícími kotvami a znovu zabořil cepín do ledové země. Naklonil se nad trhlinu a podařilo se mu počítače dotknout, ale zateplené prsty jeho rukavic byly tak tlusté, že v nich nebylo možné zařízení uchopit a odpojit.

Pomocí zubů si rukavici stáhl a zahodil ji. Do kůže se mu okamžitě zakousl mrazivý vzduch. Nevěnoval tomu pozornost, vrazil holou ruku do sněhu, trochu ho nabral a sevřel v dlani, dokud neroztál.

Zbytek sněhu zahodil, napjal celé tělo, položil prsty na skleněný displej počítače a chvíli je tam nechal. Ve třiceti stupních pod nulou trvalo jen několik vteřin, než voda na jeho kůži přimrzla k lesklému povrchu.

Pak si zařízení přimrzlé k ruce přitáhl k sobě, couvl, vyškubl jej z datového portu a pevně uchopil do druhé ruky.

V ledu znovu zapraštělo, když se Kurt vytáhl na nohy a rozběhl do bezpečí právě ve chvíli, kdy poslední kotva povolila a celá stanice se zřítla do trhliny. Padl do sněhu a ležel tam tak dlouho, dokud nedozněla poslední dunivá ozvěna zániku stanice.

Vala k němu přišla se zachráněnou rukavicí. „Ty musíš být naprosto šílený,“ prohlásila. „Proč takhle riskuješ život?“

„Nechtěl jsem, abys skončila na dně té trhliny,“ pokrčil rameny.

„Ne kvůli mně,“ opravila ho, „kvůli tomu počítači. Ta data za to přece nemůžou stát.“

„Záleží, co se z nich dozvím,“ odpověděl.

Obrátil se k počítači. Když od něj opatrně odlepil prsty tak, aby nepřišel o moc kůže, podařilo se mu ťuknout na displej a vyvolat první stránku údajů. Na zařízení teď bylo uloženo sto gigabytů informací, ale hned hlavní obrazovka mu sdělila všechno, co potřeboval vědět.

„Co tam vidíš?“

„Že ten ledovec netaje o nic rychleji než v předchozích letech.“

„Takže se nic nezměnilo,“ prohlásila Vala s rukama v bok. „Stejně jako na ostatních ledovcích. Neobjevují se vnitřní dutiny ani rychlé odtávání. Není to snad dobrá zpráva?“